

BÖLÜM 1

ACI BİR VEDA

*Bana, beni izlediğine ve önemseydiğine dair bir işaret ver!
Ve bunu öyle yap ki, senden geldiğine şüphem olmasın.
Beni varlığının tüm sıcaklığıyla sonsuza dek sar, yeter!
Öyle sar ki, tenimde korkularımdan hiçbir iz kalmasın.*

Köpek seni kovaladığında kaçmak zorunda kalabilirsin ama nereye doğru koşacağını köpek değil, sen belirlersin. Korku ile cesaret arasındaki bu çatışmalı denge, Lale'nin içinden geçeceği büyük sınavın özeti idi ve gelecek günler onu, bu formülle defalarca sınavacaktı. Eğer son zamanlarda sırtına bir yük gibi binen şu tuhaf rüyalar olmasaydı, en azından neyin acısını çektiğini ve bu acının onu nereye doğru sürüklediğini daha iyi biliyor olacaktı. Yine gri gecenin kucağında, zamanın dalgalarıyla biçimlenen o aynı rüyanın ortasındaydı; insan bilmediği bir yeri, önceden hiç yaşamadığı duyguları kime, nasıl anlatabilirdi ki?

Gerilerde boylu boyunca uzanan sonsuz bir ormanın kenarında ve aynı enginlikte, gümüşü ışıkların gezindiği mavi bir denize dayanmış yüksek bir yamaçta, Lale mutluluk ile gururun pekiştiği bir an yaşıyordu. Yanında, ne yaparsa yapsın yüzünü bir türlü göremediği ama ona ormanın sardığı engin dağlar kadar güven veren biri vardı. Kimdi bu adam? Lale, bu yabancıнын yanında huzurlu hissediyordu. Sanki başka bir zamanda, başka ve çok uzak bir yaşamın parçasıydı. Yabancıнын sol elinde bir işaret vardı: Bir merkezden uzanan üç çizgi bir sarmal oluşturmuştu, tıpkı bir gökadayı

benziyordu. Bu şüphesiz bir tür dövmeydi fakat canlı gibi görünüyordu ve çok güzeldi. Yabancı, denize doğru bakarken yamacın en ucunda belli belirsiz biri daha görünüyordu. Bembeyaz uzun saçları ve o boydan boya, tuhaf kıyafetiyle bu yaşlı adam yüksek yamacın tepesinde durmuş, parıltılar saçan beyaz bir asaya tutunmuş uzaklara bakıyordu. Oldukça yaşlı olmasına karşın dinç ve güçlü görünüyordu ama onun da yüzü seçilmiyordu.

Lale aniden çakan şimşeklerin ve etrafı saran karanlık bir fırtınanın ortasında buldu kendini. Şiddetli rüzgâr saçlarıyla elbisesini savuruyordu. Devasa bir şimşek ve ardından duyulan korkunç bir gök gürültüsünden korkarak gözlerini yumdu. O an, artık fırtınanın ortasında olmadığını hissederek gözlerini açtı. Kendini her tarafından dumanlar tüten bir tür hava aracının içinde, yanında birçok kişiyle sağa sola yalpalarken buldu. Elini sıkıca tuttuğu nişanlısı Özgür, birdenbire aracın açılan kapısından rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi savrulup aşağı düştü. Lale çılgılık çılgılığa, Özgür'ün ölümünü izledi. Araç yere çarparken Lale gözlerini sıkıca kapatmıştı. Fakat bu düş de bir flaş ışığı gibi bir anlığına çakıp yok olmuştu. Şimdi kendini başka bir yerde, yemyeşil bir bahçede buldu. Lale'nin çılgılığını etrafında koşuşturan çocukların sevinç çılgınlıkları bastırmıştı. Yerde oturmuş, beyaz elbisesinin altında uzayan çimlere iki elini yaslamış, saçları arasından görünüp kaybolan huzur verici güneş ışığıyla kendini çiçek kokulu bir melteme bırakmıştı. Birden sol ayak bileğinde bir dokunuş hissetti, gözlerini açtı. Yine o aynı yabancıydı. Lale'nin önceden hiç görmediği küçük çiçeklerden yapılmış bir halhalı sol ayak bileğine takıyordu. Etrafını saran bu katıksız mutluluğu ve aidiyet duygusunu tarif edebilecek bir söz bulamıyordu.

Yamaçtaki o gizemli yaşlı adam birden önünde belirdi. Güneş arkasında olduğu için, adamın ışıқта daha da parıldayan beyaz

saçlarının içine gizlenmiş yüzünü göremiyordu. Yaşından beklenmeyecek derecede genç görünen elini Lale'nin yüzüne uzattı. Lale, yaşlı adamın elinin üzerinde de aynı gökada biçimindeki sarmal dövmeyi gördü. Bunun anlamı neydi? Lale sanki hem kalbinin derinliklerinden hem de yerden gelen güçlü bir fısıltı işitti: Leiharm. Yaşlı adam Lale'nin alnına işaretparmağıyla dokunur dokunmaz Lale gözlerini kapattı, geriye doğru hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir düşüş döngüsüne girdi. Bu uzun döngü içinde yön algısını kaybetmişti. Bedeni savrulup gerilere, daha gerilere doğru düştükçe kendini bir şelalenin köpüklü ve gürültülü ağzında buluverdi. İçgüdüyle çırpınıp yüzmeye çalışsa da şelaleden düştükten sonra ona güven veren tek şey, şelaleden aşağı düşen hiçbir şeyin geri gelemeyeceğini bilmesiydi; bu korkunç bir durumdu ama tutunabileceği tek şey çaresizliğin yüreğine doldurduğu bu bilgi ve nihayetindeki kabullenme duygusuydu. Hızla suya çarptığında, tahmin ettiğinden çok daha fazla derinlere doğru iniverdi. Gözlerini açtığında gördüğü manzara ise, kâbus kelimesinin sınırlarının çok ötesindeydi. Yüzlerce ölü beden suda duruyordu. Kimi derinlerde, kimi aşağı batıyor, kimiye yüzeyde bir nergis gibi uzanmış, gözleri korkuyla açık ve vücutları suyun üzerinde kaskatı dolanıyordu. Lale can havliyle yüzeye çıkmak için debelenirken, ne yaparsa yapсын bu ölü bedenlere dokunmadan ilerleyemiyordu. Korku ve çaresizlik o kadar dayanılmaz bir boyuta varmıştı ki, Lale durup sakinleşmek dışında bir seçeneği olmadığını anladı yoksa bu debdebede çırpınarak kendini boğacaktı. Bu aslında bilinçli bir karardan çok, Lale'nin kontrolünde olmayan duygusal bir tepkiydi. Gözlerini kapattı, yavaşça bacaklarını karnına çekti, kollarını bedenine doladı ve bir süre bir cenin gibi üzeri bembeyaz köpüklerle kaplı suyun derinlerinde durdu. Sonra birden gözlerini açtı, köpüklü suların ardındaki güçlü güneş ışığına odaklandı. Güneş, adeta elini uzat-

mış onu kurtarmak için yüzeyde bekliyordu. Yaşamak istiyor, bunu başarabileceğini biliyordu. Korkunun yerini her ne pahasına olursa olsun yüzeye çıkma güdüsü almıştı. Ölülerden artık korkmuyordu; sonuçta bunca ölü, kim ve ne olursa olsunlar, hepsi Lale gibi insandı. Bunu bilerek yukarı doğru kulaç attıkça dokunduğu her ölü beden, hava kabarcıklarına dönüşüp yok oluyordu. Sonunda onu göğüslerinin altına kadar suyun yüzeyine çıkararak bir hızla sudan çıkmıştı. Artık uzaklarda suyun üzerinde salınan bir ölü dışında hiç kimse görünmüyordu. Lale o ölüye doğru ilerleme ihtiyacı duydu fakat bu sefer korku yerine dayanılmaz bir kaygı hissediyordu. Ne kadar hızlı yüzerse yüzsün, bir türlü ölü bedene ulaşamıyordu. Soluklanmak için bir süre durdu, sonra tekrar tekrar o ölü bedene ulaşabilmek için kulaç attı. İleride belli belirsiz görülen küçük bir teknenin rahatsız edici sirenleri, kaygısını daha da artırdı; bip bip bip! Lale büyük bir mücadeleyle ölü bedene ulaşıp elini bu genç kadın bedeninin üzerine koyduğu an, teknenin sirenleri ve rahatsız edici ışıkları iyice büyüdü ve her yeri kapladı. Lale artık şiddetini göğüs kafesinde hissettiği sirenin dayanılmaz sesine karşı koyabilmek için kulaklarını kapatıp can havliyle çılgık attı.

* * *

Sıkıntıyla yatağından doğrulduğunda, kafasını bir mengeneden sökmüşçesine inleyip iç çekti. Kan ter içindeydi.

Şafak sökmek üzereydi ve yatağının önündeki saydam ekran ince ışıklar çıkarıp ısrarla çalıyordu; bip bip bip! Yataktan çıkmadan, işaretparmağını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Sabahın köründe onunla görüşmek isteyen annesi Seyhun Hanım'la kardeşi Ata, saydam ekranda belirdi. İkisi de hallerinden gayet memnun, güleç bir ifadeyle Lale'ye el sallıyordu.

"Beni sabah erken uyandırmayın demedim mi?" diye söylendi Lale. Hâlâ gözlerini ovuşturuyordu.

“Aman pardon, hakikaten unutuyoruz. Orada sabah kaç şimdi? Altı buçuk falan mı?” diye sordu Seyhun Hanım.

“Evet anne, şimdi neredesiniz bakalım?” diye pek de gönüllü olmadığı bir sohbet başlattı Lale.

Ata heyecanla, “Ablacığım, buna inanamayacaksın ama neredeyiz biliyor musun? Venedik’e geldik! Süper bir fikirdi bu çünkü hâlâ gondollarla şehrin içinde gezilebiliyor. Annemle tüm gün tarihi yerleri gezdik. İnan bana bu Zamandar ile gezmeye benzemiyor. Annemin bana yirmi üç yaş hediyesi” diyerek Seyhun Hanım’ın mutlu mesut gülümsemesinin arasına kocaman bir öpücük kondurdu.

Zamandar, çevrimiçi sanal bir yazılımdı. Herhangi bir tür virnet donanımı; bir lens, gözkapığına yapııştırılan incecik bir aparat veya gözünüzün iç sıvısına enjekte edilen biyonet donanımıyla sanal dünyada istediğiniz zamanda gezinebilir, bu anlık etkileşimli deneyim ile mesela, 2015 yılında Venedik’te dolaşabilir veya 1788 yılının Paris’inde direnişe katılabiliriniz. Gerçek dünya üzerine giydirilmiş olan Zamandar, hayal ile gerçek dünya arasındaki çizgiyi yok etmişti. Ortalama bir insan için sanal ve gerçek dünyanın kati bir ayrımı yoktu.

Lale sıkılmıştı ve yüzündeki zoraki gülümsemeyi daha fazla koruyamayacağını farkındaydı. Bir şekilde annesiyle bir türlü büyüemeyen kardeşine veda etmeyi düşünürken, bu sefer hattın diğer ucunda bir başkası vardı. “Anne, Ata, biri daha arıyor. Sanırım işyerinden. Sizi öpüyorum, tamam mı? Bugün ararım muhakkak” deyip ekrana el sallayarak diğer hatta geçti. Arayan nişanlısı Özgür’dü.

“Hey, orada havalar nasıl?” diyerek Özgür sohbete coşku dolu bir giriş yaptı. Sorduğu bu saçma soru yüzünden Özgür’e sağlam bir küfür basabilirdi ama gülümsedi her zaman yaptığı gibi. Herkesin tanıdığı munis ve sakin Lale maskesini yüzüne takmıştı.

“Sydney’de ilkbahar nasıl olursa! Sabah eh işte, öğlen sıcak, akşama doğru belki kararsız bir yağmur ve gece yine eh işte” diyerek gülümsedi. “Sen neredesin?”

Özgür kamerayı kaldırıp arkayı gösterdi. “Hep gitmek istediğim ve gitmemin mümkün olmadığı yerdeyim canım. Afrika’da uzun yıllar geçirmeyi düşünüyorum.”

Lale, birden hiç beklenmedik bir kahkaha attı. “Demek uzun yıllar geçireceksin. Kaç sene mesela? Mesela on bin yıl geçirirsen eminim coğrafyaya iyice aşına olursun. Tabii geriye birkaç yüz bin yılın kalıyor ki bu da hiç fena değil” diyerek Özgür’ün hoşuna gitmeyen bir yorum yaptı.

Özgür sinirlenmişti. Bir süre devam eden sessizlik, içinde bir sohbette olabilecek birkaç saniyelik suskunluktan fazlasını taşıyordu. Lale yatağının başındaki küçük paketi açıp avucuna birkaç çiçek tohumu aldı. Geniş odada yürüdükçe Özgür’le konuştuğu ekran bir duvardan diğerine, hatta geniş yüzeyli buzdolabına ve en son, Lale’nin elinde bir saksıyla başına oturduğu masaya geçti. Aslında biyonet sayesinde görüntüyü belirli bir yüzeye yansıtmadan, gözünün içinde de görebiliyordu fakat Lale buna bir türlü alışamamıştı; bir deli gibi kendi kendine konuştuğunu hissediyordu. Özgür’le sohbet ettiği masaya akseden ekranda, Lale kendi yüzünün yansımalarını gördü. Özgür’ün hemen yanında duruyormuş gibiydi. Lale bu görüntüye bakarken masada geçen gün kırılan tabağın bıraktığı ince uzun çizdiği fark etti. Bu çizik ekranda ikisinin yüzlerini birbirinden ayırıyordu. Lale başını biraz daha sağ tarafa doğru alınca, çizik görevini daha iyi yapıyordu. Yaşam bazen usta bir tiyatro yönetmeni gibi hikâyelerimizin içine varlığını hissettiren, belki de yolumuzu bulmamızı sağlayan gizli mesajlar ve ipuçları bırakabilir. Ya da bu sadece Lale’nin yaşama yüklediği bir anlamdı. Yoksa her ikisi, yani aynı anda iki ihtimal de birlikte

mi işliyordu? Lale'nin bu ufak düşünsel oyunları Özgür'ün varlığı ile boğuluyordu. Yine de duygularını anlamayan bir insanın sığılığı, okyanusa dökeceğiniz bir kova çamurun okyanusta bırakacağı iz kadardır. Özgür, en azından o an bir kova çamurdan ibaretti.

Özgür, "Sonsuza dek orada olmayacaksın" diyerek sahte bir gülümsemeyle söylendi.

"Biliyorum Özgür. Hatırlattığın için teşekkürler." Lale tüm ilgisini ektiği çiçeğe vermişti. "En azından oraya gelince, seni nerede bulacağımı biliyorum. Afrika!"

"Hoşça kal canım. Seni erken aradım, biliyorum. Ben..."

Özgür'ün yüzüne uzun uzun bakıp gülümsedi Lale. "Sanırım zamana ihtiyacım var. Burada tatil yapmayı çok oldu" diyerek hiç de samimi olmayan bir yanıt verdi ama Özgür bunu anlayamayacak kadar uzaktaydı.

Ekran kapanır kapanmaz Lale'nin gözbebeklerinde ufak bir ışık yanıp söndü; dostu ve iş arkadaşı Robert'in ismiyle fotoğrafı gözlerinin içine yansdı. Gözünü kırptığında veya yanıt vermemeyi aklından geçirdiğinde biyoneti çalıştırmış oluyordu. Ufak bir sanal ekran gözünün içindeki mikroskobik parçacıktan gözünün gerisindeki retinaya yansdı. Lale bu saatte Robert'in aramasını beklemiyordu.

"Herkes beni cumartesi sabahı aramak için sözleşmiş Robert. Seni dinliyorum."

"Özür diliyorum ama mecbur kaldım. Toplantıya çağrıldık hepimiz. Genel Sekreter Watanabe, Eternium üst paketinin ayrıntıları konusunda bizden bilgi almak istiyormuş."

"Biz? Kim, biz?"

Robert iç çekerek ve birileri onları dinliyormuş gibi fısıldayarak, "Herkes Lale... Ben, sen, Luna, Ben ve Can... Ayrıca ekipteki geri kalan tüm mühendisler, hekimler, bazı yazılımcılar ve teknis-

yenler” dedi. Lale, ektiği çiçeği sulamaktaydı. Robert’ın bu kaygılı ve ciddi halleri Lale’ye hep biraz fazla abartılı, hatta komik gelirdi.

“Anladım Robert. Bay Watanabe öldüğünden beri, Genel Sekreter Bayan Watanabe yedi yirmi dört çalışır oldu. Yarım saat içinde laboratuvarında olurum. Son verileri alıp toplantıya çıkarız.”

“Tamam Lale. Ben de Patrick’le Eva’yı parka bırakıp geleceğim. Eva bir-iki saat oyalanabileceğini söyledi. Hoşça kal.”

Lale saksıyı pencerenin önüne, güneş alabileceği bir yere koydu. İçinde tarifsiz bir huzursuzluk vardı. Asansörde tek başına, gözlerini yere dikmiş sabaha karşı gördüğü rüyadan parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Aklında kalan en net iki görüntü sol ayak bileğine takılan halhal ve suda boylu boyunca uzanan ölü bedenlerdi. Birden sol ayağı aklına geldi; kendini rahatsız ve utanmış hissetti. Sol ayağının üzerine sağ ayağını koyarak kimsenin olmadığı asansörde kendince ayağını gizlemişti. Lale uzun boylu, zayıfça ve kumral bir kadındı. Otuzlarına yaklaşıyor olsa da yüzünde hâlâ çocuksu bir ifade, kırılğan bir hava vardı. Asansörün uyarı sesiyle irkilip hızla binadan çıktı. İnce bir ıslık sesiyle tekerleksiz araçların yerden bir karış yükseklikte süzüldüğü manyetik tabanlı caddenin önünde durdu. Araçlar manyetik yolun sadece üzerinde değil, alt kısmında da tavanlarından manyetizmaya bağlı olarak ilerliyordu. Lale’nin ayaklarının altındaki ince titreşimin sebebi buydu. Bir taksiye binerek trafiğe karıştı.

* * *

“Anne, dinozorlarımı da alabilir miyim?” diye sordu Patrick. Eva, oğluna sabırla yanıt veriyor, bir yandan da ayakkabılarını giydirmeye çalışıyordu. Robert hazırlanmış, Patrick’in parkta oynayacağı oyuncakları seçme seremonisini tamamlamasını bekliyordu. Nihayet evden çıktılar. Robert yetişmesi gereken toplantı

yüzünden oldukça gergindi ama her zamanki gibi içinden kendine telkinde bulunarak, eşi ve oğluna karşı olabildiğince sevecen ve nazik davranmaya çalışıyordu. Asansöre bindiklerinde Robert eşinin yüzüne baktı; sarı saçlarının arasından ışıldayan gözleri mavi yıldızlar gibi büyülüydü. Daha otuz altı yaşında olan Eva eski bir balerindi ve her geçen gün yaşlanacağına daha da gençleşiyordu. Robert bu duyguyu seviyordu; eşiyile oğluna karşı hissettiği saf sevgi, içine hiçbir kötü hissin karışamayacağı kadar güçlü, gerçek ve ona ait bir duyguydu.

“Baba geçen yıl ölen balıkçığımı da Eternium’a koyabilir miyiz?”

“Üzgünüm oğlum, Eternium sadece insanlar için ama eminim balıkçığın olduğu yerde mutludur.”

Eva oğlunun yüzünü okşadı. “Seneye bir köpek alırız, ne dersin Patrick?”

Asansörün dışından sert bir gıcırdama sesi, ardından şiddetli bir çarpma sesi duyuldu ve birden elektrikler gidiverdi. Bu ne Robert’ın ne de Eva’nın şahit olduğu bir şeydi; çok yaşlılar elektrigin bazen kesilebildiğini dedelerinden duyduklarını anlatırlardı. Bu şüphesiz bir sabotajdı. Ne yapacağını bir anlığına bilemeyen Robert, daha toparlanmadan asansörün birkaç metre aşağı düşmesiyle kafasını tavana çarpıp yerde uzanan eşinin üzerine düşürdü. Patrick de yerde kımıldamadan uzanıyordu. Sonra birden dayanılmaz bir gıcirtı sesi daha duyuldu ve iki metrelik bir düşüş daha yaşadılar. Eva çığlık atıp Patrick’in üzerine kapandı. Oğlunun bilinci açıldı, ağlamaya başlamıştı. Robert hızla kendine geldi, doğruldu. Alnından gözlerine doğru akan bir sıcaklık hissetti, kafası kanıyordu.

Robert asansörün açılan tavanında, yanıp sönen güvenlik ışığının arkasında asansör boşluğunu gördü. Tek çözüm buydu;